

SEDM PRINCIPŮ MAKROKOSMU A JEJICH SOUVISLOST S ČLOVĚKEM

Makrokosmos, velký svět, se vyvíjí stejně jako mikrokosmos, člověk, malý svět. Stejně jako člověk musí vyvíjet svých sedm principů. Tyto principy představují celek hierarchií.

I. Serafové, Cherubové, Trůnové
II. Kyriotetes, Dynamis, Exusiai
III. Archai, Archandělé, Andělé
IV. Syn člověka

Vývojová linie makrokosmických principů je následující:

První makrokosmický vývojový princip	-	Trůnové
Druhý makrokosmický vývojový princip	-	Cherubové
Třetí makrokosmický vývojový princip	-	Serafové
Čtvrtý makrokosmický vývojový princip	-	Kristus

U Země jsou pod 1, 2, 3 a tak dále udány kulturní epochy. Tedy schematicky:

1. Polární epocha - opakování saturnského principu: Trůnové
2. Hyperborejská epocha - opakování slunečního principu: Cherubové
3. Lemurská epocha - opakování měsíčního principu: Serafové
4. Atlantská epocha — střed Země: Kristus
5. Naše epocha - další vývoj
6. Předobraz jupiterského vývoje
7. Předobraz vývoje na Venuši

Kristův princip se vyvíjí tedy přes jupiterskou dobu a plně vyvinutý bude teprve uprostřed šestého období na Venuši. Od středu atlantské doby může Kristův princip působit teprve v zárodečných počátcích. U člověka se to děje první vlohou pro zárodek, „já“. První, přímé, opravdové působení se událo v naší době při zjevení na Sinaji, kde se Kristus zjevil Mojžíšovi pod jménem Jahve neboli Jehova. Pak došlo k přímému spojení Krista se Zemí při křtu v Jordánu a tři roky v tělech Ježíše Nazaretského. Kristův impuls vplynul tedy do lidstva současně s impulsem „já“. Kristus tedy znamená „makrokosmické já“.

Další vývoj pátého, šestého a sedmého principu na Zemi může tedy být možný jen vnitřně jako jakási předtucha. Člověku nemůže být dáno žádné vyšší tělo než fyzické tělo, vybudované čtvrtým makrokosmickým principem. Teprve na Jupiteru dostaneme páté a na Venuši šesté tělo a tak dále. Je proto vzhledem k řecko-latinské době v člověku teď něco jako vnitřní rozpor mezi duchem, duší a tělem, který bude neustále citelnější, čím dále bude vývoj pokračovat. Tento rozpor mohou už dnes vnímat zvláště citliví lidé.

Uvažujme na základě tohoto schématu o působení luciferských duchů. Luciferští duchové pocházejí z vyšší hierarchie než člověk: z hierarchie Angeloi neboli Andělů, kteří však nedokončili svůj celkový vývoj na Měsíci, kde prodělávali svůj lidský stupeň. Proto nyní zůstávají neschopni napojit se ve svém dalším vývoji na čtvrtý makrokosmický princip. Zato však luciferští duchové vyvinuli na Měsíci svůj čtvrtý a pátý princip a tak dále už jaksí v předtuše, avšak ještě bez makrokosmického čtvrtého principu, bez Kristova impulsu, který tu ještě nebyl.

Vezměme vývoj takových luciferských duchů, kteří na Měsíci pokročili až k pátému principu. Nevědí nic o čtvrtém makrokosmickém principu, nevědí tedy nic o Kristu. Je těžké vyjádřit to naší řečí. Dalo by se říci asi následující: Obracejí se jakoby posměšně proti horním bohům, kteří usilují o vývoj Kristova principu v lidstvu, a volají na ně: Vy můžete dát člověku jen čtvrtý princip; my však mu můžeme dát pátý princip. — To je opravdu něco vyššího,

co jako v předtuše přinesli se sebou, stejně jako to děláme my teď v páté kulturní epoše. Chybí tomu však makrokosmický čtvrtý princip, Kristus, o němž nevědí vůbec nic. Jsou tedy už určitým způsobem jakoby předčasně zralí, dosáhli něčeho dříve, anticipují něco, nikoli však v souladu s kosmem. Normální vývoj proto vůči luciferským duchům staví něco „Jednoduššího“, nad čím se cítí povzneseni. A přijde doba, kdy mocí vyšších principů – pátého nebo dokonce šestého principu - budou mít luciferští duchové velký vliv na lidstvo jim propadající.

Nemůžeme to už dnes všude pociťovat v náznacích?

V umění a vědě a tak dále, všude se setkáváme s určitým předčasně zralým vyšším vývojem, kterému však, jak se zdá, chybí vnitřní jádro pravdy, harmonie s věčností.

Vůdcem duchů, kteří tímto způsobem vyvinuli šest principů, kteří tedy na Měsíci pokročili až k samé dokonalosti, je Antikrist, který se může tak podobat Kristu, že je možno si ho s ním splést.

Dnes už největší část lidstva propadla tomuto vlivu luciferských duchů. Proto ona nutnost podporovat nyní to, co člověk může pociťovat na Zemi jen jako něco niterného prostřednictvím meditace. Proto ona nezbytnost duchovní vědy.

Na začátku našeho pátého období, tedy na konci řecko-římské doby, ve třináctém století, bylo lidstvo na krátkou dobu úplně odříznuto od jasnozřivých schopností. Proto se tenkrát konala velká konference nejmoudřejších lidí, v kolegiu dvanácti. Z toho prvních sedm byli svatí říšiové, z nichž každý v sobě ztělesňoval po jednom ze sedmi atlantských vývojových stupňů. Čtyři ostatní mudrci ztělesnili první čtyři kulturní epochy naší doby: osmý indickou, devátý praperskou, desátý egyptsko-chaldejskou, a jedenáctý řecko-latinskou, dvanáctý vše následující. Pak byl mezi nimi jeden chlapec, třináctý, toho vzali do svého středu a všech dvanáct nechalo určitým způsobem na něho proudit svou moudrost. Chlapcovo tělo se tím stalo úplně prozářeno. Už delší dobu nepozřel vůbec žádné jídlo. Žil jen krátkou dobu pod tímto mocným vlivem, avšak tím, co od všech společně přijal, mohl se v této době stát učitelem těchto dvanácti ve věcech, které oni sami jednotlivě nemohli obsáhnout. Obzvláště jim mohl ve vyšším smyslu vysvětlit z vlastního nazírání událost Pavlovu. Potom umřel a narodil se znovu ve čtrnáctém století jako Christian Rosenkreutz. Žil pak sto let a od té doby je nejen učitelem dvanácti mudrců, ale celého lidstva. Má za úkol chránit lidstvo před luciferským vlivem.

Tyto luciferské vlivy jsou velmi silné a budou ještě významně vzrůstat. Můžeme však o nich právem říci: „Děbla lidé nikdy neucítí, i kdyby je držel za límec.“ Luciferský vliv však bude zřetelnější už v nejbližší době.

